

paa indirecte Maade. Jeg kjender saaledes et Tilfælde, hvor en Mand kommer hen til en Tisser, som har begyndt paa at binde sit Tissergarn, og siger til ham: jeg frygter for, at Maskerne ere temmelig smaa, Du maa have dem af denne Størrelse. Det er en indirecte Maade, hvorpaa der saaledes virkes til at opretholde Lovens Forrifter. Det er Noget, som har levet sig ind i Tissernes Bevidsthed, at det er nødvendigt, at de skulle have deres Tissergarn indrettede paa den lovbestemte Maade, og de skulle ogsaa nok vide at kontrollere hverandre med Hensyn til, om Loven overtrædes. Vi behøve altsaa ikke at have nogen af Staten lønnet Control, eftersom Tisseriet i Kinnisfjorden nu er, og jeg skal derfor meget anbefale vort Forslag. Jeg haaber, at den høitæredede Indenrigsminister vil foretage de Skridt, som dette Forslags Vedtagelse vil have tilfølgende, nemlig at afflange Controllen inden Udløbet af dette Finantsaar, hvilket meget godt kan lade sig gjøre, og jeg haaber, at den Pension, som deraf vil flyde til Controlleuren, af Ministeren vil blive søgt bevilget ved et Forslag paa Lovens senere Stadier; jeg skal være saa villig som noget Medlem til at stemme for et saadant Forslag. Med Hensyn til det øvrige Personale skal jeg bemærke, at jeg synes det var rettere, om disse Folk søgte deres Erhverv ved Tisseri og Vandbrug saaledes som enhver Anden, hellere end her at blive lønede af Staten for Noget, som egentlig blot figurerer paa Papiret, og som ikke er til Gavn for Samfundet. Med disse Ord skal jeg anbefale det Forslag, jeg har været med til at stille.

II. Sags: Min ærede Ven og Medforslagsstiller har anmodet mig om at sige et Par Ord for det af os stillede Vædringsforslag, og jeg skal gjøre det saa meget heller, som jeg allerede før hans Anmodning havde ifinde at gjøre et Par Bemærkninger derom. Jeg kan ikke begynde denne Sag uden at yde Folkethinget den Anerkjendelse, at det med overordenlig Taalmodighed i en lang, lang Marckel har hørt mig kæmpe for den, og jeg stolte ogsaa i denne Stund paa den samme Overbærenhed, der saa ofte har været mig

tilbeel. Der er jo Mange, som paastaar, at det ikke er Noget at gjøre saa stort et Væsen af, at det hele Spørgsmaal kun er en Bagatel, og hvorfor da mod Regjeringens Duffe fortrædige den ved at komme med disse Forslag af forskjellig Slags blot for at faae dette ubetydelige Stutteri nedlagt. For mig er imidlertid en Udgift, som gaaer af Statskassen, af Vigtighed og Betydning, og den bliver saameget destomere betydende, naar den anvendes til et Diemed, som jeg finder forkasteligt; naar jeg nu tror, at de Penge, som have været udgivne og endnu udgives til Stutteriet, ere til Skade for vor Hesteavl, saa har jeg efter min personlige Anskuelse al Grund til at foreslaae, at et saadant Forhold ophører. Hvad der ellers vel bør tale til Undskyldning for atter at bringe denne Sag frem, er den bestemte, saa hyppigt gjentagne Billiesyttring af hele Rigsdagen, der saavel er udtalt af Folkethinget som senere hen ligesaa kraftig gjentagen af Landstinget. Jeg skal ikke gjennemgaae for en længere Marckel end fra 1850—51 og indtil nu alle de mangfoldige Beviser, der ere for, at der har været et almindeligt Duffe, især i de senere Aar, om at faae hele dette Væsen ophævet. Jeg skal tillade mig at henvise til, at vi allerede i Samlingen 1864—65 med stort Fleertal satte et Lovforslag igjennem om Stutteriets Ophør, og at det kun ikke blev til Lov, fordi Tiden var saa langt fremrykket, at Rigsdagen gik fra hverandre, før det kom til endelig Behandling. Dernæst kommer Samlingen 1865—66, hvor Folkethinget ved 3die Behandling med 66 Stemmer mod 2 besluttede Stutteriets Nedlæggelse, og denn: Dom af Folkethinget blev godkjendt af Landstinget, som ved 3die Behandling vedtog Forslaget med 30 Stemmer mod 13. Der blev imidlertid negtet Loven kongelig Stadfæstelse. Der blev paa denne lille Lov anvendt det store, mægtige Maskineri: kongelig Negtelse af en Lov, Noget, som man ellers skulde troe var forbeholdt de aller alvorligste og betydeligste Sager. Efterat det første Lovudkast var gaaet igjennem Thinget, blev der af Indenrigsministeriet nedsat en Commissions for at afgive Betænkning om hele